

PER BØNDERGAARD

Når
I har
sagt

Ja

EN SAMTALEBOG FOR ÆGTEPAR

Per Bøndergaard

Når I har sagt ja

En samtalebog for ægtepar

Forord

Jette og jeg har i en del år været med i Luthersk Missions arbejde med Forlovelsessamtaler, hvor vi giver unge par lidt hjælp til at få stillet hinanden en masse spørgsmål, inden de skal giftes.

Det er og har været et utroligt dejligt arbejde, og det har fået mig til at tænke på, at vi også har brug for at stille hinanden spørgsmål, når vi har været gift i nogle år. Ja, måske endda i mange år.

Gud har givet os vildt mange fantastiske bibelvers til hverdagen, til livet, til trøst og til hjælp. Og ikke mindst til vejledning i livet som kristne, som mennesker og som ægtefæller. Derfor begynder alle afsnit i det følgende med et vers fra Bibelen.

Udgangspunktet er de bibeltekster og samtaler, vi bruger i Forlovelsessamtalerne – tilsat emner og bibelvers, som jeg synes også er vigtige for samtalerne mellem to ægtefæller.

Jeg tror på, at vi alle har brug for disse samtaler i vores ægteskaber, uanset hvor mange år vi har været gift. For vi ændrer os som mennesker, og vores livssituation ændrer sig.

Jeg hørte engang én sige, at vi som familier har brug for tre huse: Et, når vi har små børn, et andet, når vi har teenagebørn, og et tredje, når vi bare er os selv igen.

De samme faser har vores ægteskab igennem livet. Ja, måske faktisk endnu flere. Derfor har vi brug for at snakke om vores ægteskab igen og igen.

Tanken med bogen er, at de 30 afsnit bruges over 30 dage, hvor I sætter tid af til at læse et afsnit sammen, drøfte spørgsmålene og slutte med at bede sammen. Sæt en halv time af, hvor der ingen børn, mobiltelefoner eller andet er, der kan forstyrre jer.

For mange er det måske svært at få 30 dage i træk. Så del det med to gange om ugen, så har I til et kvartal. Eller én gang om ugen, så er der til et halvt år. Et halvt år, hvor I mindst én gang om ugen har tid til at være sammen alene og til at snakke om jeres ægteskab. Bare jer to.

Må Gud velsigne jeres ægteskab og jeres arbejde med det.

Per Bøndergaard

Hvem er du?

Gud Herren sagde: »Det er ikke godt, at mennesket er alene. Jeg vil skabe en hjælper, der svarer til ham«

1 Mos 2,18

Der findes næsten ikke noget mere fantastisk end at blive for-
elsket. At møde en, der sætter nogle helt mærkelige fornem-
melser i gang nede i maven, i hovedet og måske også andre
steder i kroppen.

Man føler faktisk, at man ikke kan gøre andet end at lade
sig rive med. Lade det boble og glædes i hele kroppen. Kan du
huske det?

For nogen tog det ret lang tid at få sagt, hvad de følte, men
for andre sagde det »bang«, og så var de solgt.

Så var det, at de skulle til at lære den anden at kende. Og
det kunne være noget af en oplevelse. De blev lige pludselig
klar over, at en mand og en kvinde virkelig er skabt forskel-
lige. Udover at vi ser forskellige ud – former, hår i hovedet
og skostørrelser – så er vi inde i hovedet også sat forskelligt
sammen.

Gud havde (og har) en plan med, at vi er forskellige, selv-
om vi indimellem godt kunne tænke, at det ville være nemme-
re, hvis vi var mere ens. Allerede helt fra begyndelsen af sit
skaberværk vidste Gud, at mennesket skulle være anderledes
end alle de andre væsener, han skabte. Så meget anderledes,
at han var nødt til at skabe en »hjelper« til Adam. En, der
komplementerer – en, der kunne det, Adam ikke selv kunne,
og dermed også en, som Adam ikke kunne undvære.

Og ikke nok med, at Gud skabte denne uundværlige hjæl-
per: Han gjorde det ud af Adam, ud af hans ribben.

Derfor er det meningen, at kvinden og manden hører sammen, og derfor bliver vi forelskede. Det er ikke altid nemt, men det er sådan, Gud har bestemt det.

Med tiden har forelskelsens »bobler« i maven det med at forsvinde. Så skal de afløses af noget andet, ellers glider man fra hinanden. Der skal arbejdes på, at forelskelsen (følelserne) bliver til en varm kærlighed. En kærlighed, der bygger på noget andet og noget mere end følelser.

En forelskelse kan næsten fjerne forskellen mellem to mennesker. Men kærligheden kan ikke leve og fastholdes uden denne forskel. Så uanset hvor længe, I har været gift, skal I holde fast i, hvem I var og er. Vær den mand og den kvinde, som Gud har skabt dig til at være.

*Han (Gud) går til side, mens han ler,
og Adam bare ser og ser,
forvirret og fortunlet!
En skabning ganske som han selv,
forskellig dog alligevel!
Tak, Herre! får han mumlet.*

SoS 635 v. 3. SVEND ERIK PETERSEN

Samtale:

Hvad var det, du blev forelsket i?

Sæt ord på det, og giv jer tid til at mindes forelskelsens tid. Hvad lavede I? Hvad snakkede I om?

Svigermor eller Gud?

Derfor skal en mand forlade sin far og mor og binde sig til sin hustru, og de to skal blive ét kød

EF 5,31 (1 MOS 2,24)

Enhver mand og kvinde har en mor. Det siger lidt sig selv, tænker I måske. Ja, det gør det nok, men bibelverset ovenfor står flere gange i Bibelen, og første gang er det allerede i det andet kapitel. Faktisk inden nogen mennesker var begyndt at få børn ved hjælp af sex. På det tidspunkt var der kun to mennesker i verden, og de var skabt af Gud selv. Der var ingen kære mor til at hjælpe hverken Adam eller Eva, hvis de var uenige eller blev uvenner.

Da Jette og jeg var forelskede, kunne vi måske slet ikke forestille os, at der nogensinde ville blive brug for at få lavet »et rum« bare for os to.

Et sted, hvor vi kunne være os selv og udvikle os sammen.

For i begyndelsen kunne vi jo være forelskede alle steder og til alle tider og sammen med mange andre.

Men Gud ved, at alle par har brug for at være »os to« – og kun »os to«. Ellers ville han ikke have sagt det til det allerførste ægtepar, der fandtes.

Der er en mening med, at vi skal forlade vores forældre, så vi kan skabe vores eget hjem og egen familie, med vores traditioner og vores former for hygge. Gud kunne se, at det var og er nødvendigt for, at vi som mand og kvinde kan blive ét kød. Vi skal have vores eget hjem.

Paulus var klar over, at Gud havde og har en mening med, at vi skal binde os til hinanden i vores ægteskab og ikke til andre.

Vi skal ikke være bundet til vores forældre længere. For at det kan lykkes, skal der ske en fysisk adskillelse, når vi bliver gift.

For nogle var det ikke så svært, for andre kunne det her være en hurdle så stor, at den føltes som Mount Everest, når de stod og kiggede frem mod den.

Men Gud har sagt, at han rigtig gerne vil være med dig. Det var nemlig ikke ham, du skulle forlade, men din mor og far.

Hvis I har Gud med i jeres ægteskab, så bliver det som et tre-tvundet reb, som er meget stærkere end et snoet bånd. Ellers som en skammel med tre ben, der rent faktisk kan stå selv. Det kan en skammel på to ben ikke.

Og så kan det ende med, at det ikke bliver Mount Everest, der skal bestiges, men kun Himmelbjerget.

*Kærlighed er to
en kvinde og en mand
nej, kærlig er tre,
hvis den skal være sand
for skal de holde sammen,
må Jesus være rammen
for det, de samles om.*

SPRINT, JENS BENDIX

Samtale:

Hvem fylder mest i jeres ægteskab – svigermor eller Gud?
Giv jer tid til at lytte til hinanden. Har I den samme oplevelse?

Hvilket materiale er kærlighed?

Kærligheden tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt

1 KOR 13,7

I tidens løb er der mange forskere og opfindere, der har forsøgt at finde et produkt eller et grundstof, som kan holde til alt. Man har f.eks. forsøgt med jern og guld, blandet beton og gips, malet ting med epoxy eller andet særligt dækkende. Noget har virket mere eller mindre godt og holdt i kortere eller længere tid. Men endnu er der ikke opfundet noget, som kan bruges alle steder til alle ting.

Beton er godt til en sokkel på et hus, men ikke særligt godt til en bil. Ligesom gips er rigtig godt til en brækket arm, men i forhold til noget, som kommer i kontakt med vand, er holdbarheden begrænset. Så materialer skal bruges til hver sin ting og til hver sin tid.

Når det drejer sig om, hvad der skal bruges i et ægteskab, som skal holde i mange år, så er vi nok også enige om, at der skal kærlighed til. Men ikke en kærlighed, som vi ser i film eller læser om i romaner. Der vises en kærlighed, som kun er med, så længe det er sjovt. Så længe der »er noget i det for mig«. Så længe det ikke koster mig noget af det, jeg gerne vil.

Den kærlighed, som vi skal forsøge at efterligne, er den kærlighed, som Gud har til os mennesker. Prøv at tænke på, hvor mange gange Gud reddede Israels folk i Det Gamle Testamente. Prøv at tænke på, hvor ofte de gik imod de bud og forordninger, som var opstillet for dem. Bare fordi de ikke gad følge dem. De kunne ikke se nogen mening med det. Og alligevel elskede Gud dem nok til at lade sin Søn gå i døden for dem.

Sådan en kærlighed taler verset fra Første Korintherbrev om. En kærlighed, som er der, uanset hvad den møder. Paulus siger i disse vers fra kapitel 13, at om han så kan alt andet, men ikke har kærlighed, så er han intet. Paulus har oplevet noget særligt i Guds måde at elske på, og den skal vi mennesker tage til os. Det er en kærlighed, som kan tåle alt og holde til det hele – al slags »vejr«, al »slitage«, alle »slag« udefra.

Gud har vist, at kærlighed er det »materiale«, som han bruger i et langvarigt forhold til os mennesker. Derfor er det også det »materiale«, vi skal satse på.

Og kan vi elske hinanden med en flig af den kærlighed, som Gud elsker med, så får vi også lov til at opleve, at kærligheden i vores ægteskab kan bære os igennem både gode og svære tider.

*Den kærlighed, som Gud har vist,
er ganske enkelt mægtig.
Han har jo sendt sin egen Søn
at elske en ulydig.
En Far, som ser sin egen Søn
Som plaget, knust og straffet,
han vender bort sit ansigt, mens
forsoningen bli'r skaffet.*

SoS 188 v. 1. STUART TOWNEND, JENS LOMBORG

Samtale:

Kan jeres kærlighed tåle alt, eller er der noget, som vil kunne rive den fra hinanden? Er der en grænse for din kærlighed? Sæt ord på, hvad »udholde alt og håber alt« betyder for dig.